

den Maade, som her er nævnt, og maaskee derfor lidt Straf, uden at Huusbonden derfor havde fundet sig foranlediget til at jage det af Tjenesten. Det kunde tænkes, at denne Forseelse kunde være begaaet i Begyndelsen af Tjenesten, og at Huusbonden og Lyendet maaskee senere i 2 a 3 Aar kom ret godt ud af det med hinanden, efterat de først havde lært hinanden at kende; men det synes mig dog, at det saa var rigtigt, at der blev tilføjet efter „sin seneste Tjeneste“: „eller, hvis denne har været længere, i det sidste Halvaar af Tjenesten“. Var det nemlig ikke skeet i det sidste Halvaar, saa forekommer det mig, at der var Rimelighed for, at, om han endog tidligere havde forset sig paa en saadan Maade, var Tilbøeligheden dertil nu fjernet hos ham. Jeg har til Slutningen af Paragraphen foreslaaet tilføjet „og derfor er straffet eller sat under Tiltale“, idet jeg mener, at, dersom Forseelsen ikke var af den Bestaaffenhed, at Huusbonden søgte det tiltalt og straffet derfor, var der heller ikke Anledning til, at den Forseelse, som den Huusbond, mod hvem Lyendet havde forset sig, renoncerede paa at faae det straffet for, skulde have Indflydelse paa dets senere Tjeneste, som det vilde tiltræde, eller at den selgende Huusbond skulde have en Ret over det, fordi det havde forset sig mod en tidligere Huusbond. Jeg har tilføjet „eller sat under Tiltale“, fordi Forseelsen kunde være begaaet saa seent i Tjenestetiden, at Dommen endnu ikke var faldet, eller at den Paagældende havde udstaaet Straffen. Lige vi dertil under Overveielse, at af de Forseelser, som her omhandles, vistnok mange kunne være foranledigede fra Huusbondens Side, saa troer jeg, der er saa meget mere Grund til at antage det Vndringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille. Der er endnu en anden Grund, den nemlig, at det er efter min Mening et simpelt Billighedskrav fra Lyendets Standpunct betragtet, at Huusbond og Lyende komme i samme Stilling til Loven, Noget, som især paatrænger sig, naar vi see hen til § 21, som jeg ret strax skal komme til at omtale. Det 3die Punct, som berettiger en Huusbond til at nægte at modtage Lyendet, det er, „naar der er Børn i Huset og Lyendet i en foregaaende Tjeneste har forledet

Husets Børn til flette Handlinger“. Hellerikke her er nogen Tidsgrændse bestemt, og jeg har derfor foreslaaet, at der skulde staae istedetfor „foregaaende“ „det sidste Aars Tjeneste“. Det kan vel ikke feile, at de fleste Forseelser, som skee paa denne Maade, ere snarere begaaede af Lyendet af Letfindighed eller Ubestindighed i en ung Alder maaskee end af ond Villie, og det forekommer mig derfor, at der er Formodning for, at, naar der er hengaaet et Aar, og Lyendet saaledes er blevet et Aar ældre, at det da ogsaa har faaet bedre Forstand, og saaledes maaskee ikke vil indlade sig paa at begaae igjen en saadan Forseelse. Saaledes som denne Bestemmelse staaer i Lovforslaget, er der som sagt slet ingen Tidsgrændse bestemt, og, dersom Forseelsen, som f. Ex. kan være begaaet for 10 a 12 Aar siden, end nok saameget fortrydes, Lyendet end nok saa meget har forbedret sig, skulde dog en saadan engang begaaet Forseelse have Indflydelse paa dets Antagelse i de følgende Tjenester, og det er det, jeg mener er en stor Ubillighed mod Lyendet. Naar der i § 21 staaer — den ærede Formand vil vel tillade mig, at jeg blot henviser til denne Paragraph, da jeg mener, at det er en stor Grund for, at man antager det Vndringsforslag, jeg har stillet — omtalt de Forseelser, som fra Huusbondens Side kunne være begaaede, og hvorfor Lyendet kan nægte at gaae i Tjenesten, f. Ex. naar Huusbonden har sultet eller mishandlet sit Lyende, eller søgt at forlede det til forbrøderiske eller usædelige Handlinger, saa er denne Bestemmelse her dog indskrænket til et vist Tidsrum, det gjælder kun saadanne Forseelser i det sidste Halvaar; men hvorfor skal det saa for Lyendets Bedkommende gjælde for hele dets Levetid, medens det fra Huusbondens Side er indskrænket til kun at gjælde for det sidste Halvaar? Der kan siges med Hensyn til det 3die Punct, at maaskee Lyendet i det sidste Aars Tjeneste heller ikke havde tjent noget Sted, hvor der havde været Børn, og altsaa heller ikke kunde have begaaet denne Forseelse; men det Selsamme kan jo siges om Huusbonden, at han maaskee slet ikke i det sidste Halvaar har havt noget Lyende, og at det saaledes har været ham umuligt at sulte